

Ewangelia na niedzielę: Baranek Boży

Ewangelia drugiej niedzieli okresu zwykłego (cykl A) i komentarz do Ewangelii. «Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata». Co oznacza dla Kościoła, dla nas, dzisiaj, być uczniami Pana Jezusa, Baranka Bożego? —pytał się także Ojciec Święty Franciszek— „Oznacza zastępowanie niegodziwości niewinnością, siły miłością, pychy pokorą, prestiżu służbą”.

Ewangelia (Jn 1,29-34)

Jan zobaczył podchodzącemu ku niemu Jezusa i rzekł:

“Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata. To jest Ten, o którym powiedziałem: «Po mnie przyjdzie Mąż, który mnie przewyższył godnością, gdyż był wcześniej ode mnie». Ja Go przedtem nie znałem, ale przyszedłem chrzcić wodą w tym celu, aby On się objawił Izraelowi.

Jan dał takie świadectwo:

„Ujrzałem Ducha, który zstępował z nieba jak gołębica i spoczął na Nim. Ja go przedtem nie znałem, ale Ten, który mnie posłał, abym chrzcił wodą, powiedział do mnie: «Ten, nad którym ujrzysz Ducha zstępującego i spoczywającego na Nim, jest Tym, który chrzci Duchem Świętym». Ja to ujrzałem i daję świadectwo, że On jest Synem Bożym”.

Komentarz

Na brzegu Jordanu Jan Chrzciciel głosił ludziom wszelkiego rodzaju chrzest nawrócenia, aby przygotować przyjście Mesjasza. Ewangelia według świętego Jana opowiada nam, że kiedy Jan Chrzciciel zobaczył w końcu podchodzącego ku niemu Pana Jezusa, aby się ochrzcić, ogłosił to wszystkim naokoło, nadając mu tajemniczy i uroczysty tytuł, który liturgia rzymska dalej powtarza podczas Mszy świętej, przed Komunią: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata”.

Obraz baranka, spokojnego i przybranego białą wełną, był czymś bardzo bliskim dla każdego Żyda współczesnego Panu Jezusowi. Wielu z nich wychowało się wśród pól, gdzie było bardzo dużo takich zwierząt hodowlanych. Wspominali także w swojej pamięci wersety

proroka Izajasza, który ukazywał
sługę Pańskiego jako baranka, który
pozwala bez narzekania, żeby go
ofiarowano po to, aby wyzwolił nas
od wszelkiego zła (Iz 53,7).

Każdego roku, pobożni Żydzi
pielgrzymowali do Jerozolimy na
święto Paschy i przychodzili do
Świątyni, aby wybrać co najmniej
jednego baranka na rodzinę, aby
złożyć go w ofierze i spożyć go
podczas wieczerzy paschalnej.
Baranek powinien być jednorocznym
samcem, bez skazy i nie można było
mu złamać żadnej kości, jak
określało to Prawo Mojżeszowe (por.
Wj 12,1ss). Oprócz tego, należało go
ofiarować pomiędzy dwoma
światłami, to znaczy w południe,
należało go spożyć na stojąco, z
przepasanymi biodrami, z
niekwaszonymi chlebami,
pokrapiając jego krwią odrzwia
domów, aby upamiętnić przejście
Pana w Egipcie, kiedy ostatnia plaga

zabiła wszystkich pierworodnych, którzy nie byli chronieni krwią ofiarowanych baranków.

Głosząc nadejście Mesjasza jako Baranka Bożego, Jan Chrzciciel odsłania kluczowe aspekty jego odkupieńczej misji. Jak tłumaczy Benedykt XVI „określenie ‘Baranek Boży’ tłumaczy, jeśli możemy tak powiedzieć, teologię krzyża, jaka jest obecna podczas chrztu Jezusa, jego zstąpienia do głębin śmierci”[1].

Baranek paschalny, który upamiętniał wyzwolenie z Egiptu rozpoczyna w Jordanie ukazywać się jako zapowiedź prawdziwego baranka, niewinnego i cichego, który zostanie złożony w ofierze w południe na krzyżu za wszystkich ludzi, aby wyzwolić ich od grzechów swoją wylaną krwią. Ta misja zostanie przyjęta przez Pana Jezusa wraz z Jego chrztem w Jordanie.

Na temat tego wyrażenia Jana Chrzciciela w odniesieniu do Pana Jezusa, „baranka Bożego, który gładzi grzechy świata”, Ojciec Święty Franciszek mówił przy pewnej okazji, że „czasownik, który jest tłumaczony jako «gładzi», znaczy dosłownie «ulżyć, wziąć na siebie». Jezus przyszedł na świat ze ściśle określoną misją: wyzwolić go z niewoli grzechu, biorąc na siebie winy ludzkości. W jaki sposób? Miłując. Nie ma innego sposobu zwyciężenia zła i grzechu, jak tylko przez miłość, która pobudza do złożenia w darze własnego życia za innych”[2].

I co oznacza dla Kościoła, dla nas, dzisiaj, być uczniami Pana Jezusa, Baranka Bożego? —pytał się także Ojciec Święty Franciszek— „Oznacza zastępowanie niegodziwości niewinnością, siły miłością, pychy pokorą, prestiżu służbą”[3].

[1] Benedykt XVI, *Jezus z Nazaretu. Od Chrztu do Przemienienia*, Znak, Kraków, 2011, s.45.

[2] Ojciec Św. Franciszek, *Anioł Pański*, 19 stycznia 2014 r.

[3] Tamże.

Pablo Edo

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/gospel/komentarz-
do-ewangelii-baranek-bozy/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/gospel/komentarz-do-ewangelii-baranek-bozy/)
(14-08-2025)